

สุข
珠
นิรันดร์
รัก
นิรันดร์

เพ็ญใจคือ 蓬莱客 เกียน
ถึงเจวียน แปล

คำนำ

เป็นอย่างไรบ้างคะ หลังจากร่วมลุ้นให้ल्लीเสวียนคู่กับผุ้จู้รักกันจริงๆ เสียที ในที่สุดพวกเขาก็เลิกปากแข็ง ปากไม่ตรงกับใจกันแล้วนะคะ แต่ความรักของพวกเขาจะราบรื่นจริงๆ หรือ ในเมื่อยามนี้บ้านเมืองยังเต็มไปด้วยไฟสงคราม อดีตฮ่องเต้สวรรคตไปเพราะถูกลอบปลงพระชนม์ หลี่เสวียนคู่ที่ไม่อาจถืออาวุธบุกยึดบัลลังก์จึงได้แต่ไปเร่งสร้างความดี ความชอบ ปราบปรามพวกซื่อวิ๊และแคว้นเล็กแคว้นน้อยก่อน

นอกจากปัญหาเรื่องความวุ่นวายของบ้านเมืองแล้ว ผุ้จู้ยังต้องพบเจอกับบททดสอบอีกครา เมื่อหลี่ถ่านฟาง ญาติพี่น้องของल्लीเสวียนคู่วนกลับมาในชีวิตนางอีกหน นางจำได้ว่าสตรีผู้นี้หลงรักสามีนาง ทั้งยังเคยเกือบได้หมั้นหมายกับเขา แม้นางจะเชื่อใจสามี แต่พวกคนรอบข้างที่เหมือนมองหลี่ถ่านฟางเป็นสตรีของल्लीเสวียนคู่แล้วก็ทำให้นางอึดอัดใจไม่น้อย

ปัญหาของผุ้จู้กับल्लीเสวียนคู่จะได้รับการคลี่คลายหรือไม่ แล้วบัลลังก์ที่ทั้งสองปรารถนานั้นจะเป็นจริงเมื่อไร เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ซูซู ข้าพลันรู้สึกว่...ที่ข้ากับเจ้าได้ผูกชีวิตเป็นสามีภรรยากันนั้น
ช่างอัศจรรย์โดยแท้ ข้าจำได้ตอนที่เพิ่งพบเจ้าที่เหอซีวันนั้น เจ้ายังหมายมั่น
จะตามเกี้ยวรัชทายาทอยู่เลย..."

ดูเหมือนเขาจะพลันตระหนักได้บางอย่าง จึงเอ่ยแก้เสียใหม่
"ซูซู เจ้าอย่าได้คิดมากเชียว ข้าไม่มีเจตนาอื่น ข้ารู้ว่าสิ่งเหล่านั้นล้วน
ผ่านพ้นไปหมดแล้ว..."

อาจเพราะทิวทัศน์ในราตรีนี้ชวนเคลิบเคลิ้มเหลือเกิน หรืออาจ
เพราะบุรุษข้างกายผู้นี้ทรงเสน่ห์เหลือร้าย นางจึงได้เกิดอารมณ์วู่วาม
กะทันหัน โพล่งออกจากปากไปว่า "ท่านอ๋อง ท่านรู้หรือไม่ ข้าระลึกชาติ
ได้นะ! ชาติก่อนข้าเคยช่วยชีวิตท่านไว้ ชาตินี้ท่านก็เลยแต่งข้าทดแทน
บุญคุณ!"

แนะนำตัวละคร

* ฝูง

หลานสาวของขุนนางต้องโทษ ถูกเนรเทศมาอยู่ที่เมืองชายแดน ซาติก่อนเคยไปถึงตำแหน่งของเฮา ซาตินี้ก็ปรารถนาจะไปให้ถึงตำแหน่งเดิม

* หลี่เสวียนตู้

พระโอรสองค์เล็กถูกรักของหมิงจิงฮ่งเต้ เก่งทั้งปุนปู้ ถูกเข้าใจผิดว่าคิดชิงบัลลังก์ ถูกขังให้เฝ้าสุสานนับถือเต๋า

* ชวงซื่อ

ประมุขหญิงสกุลชวง ชอบบิดาของฝูง รักเอ็นดูฝูงเหมือนบุตรสาว มอบป้อมสกุลชวงให้หลี่เสวียนตู้

* จินซี

ธิดาของตี่เปย์อ๋อง เจียงซื่อรับเลี้ยงดูบุตรในได้ มีศักดิ์เป็นน้องสาวของหมิงจิง แต่งงานกับชานซีตี้

* เจียงอ๋

อดีตแม่ทัพกองกำลังทักษิณ ถูกกล่าวหาว่าร่วมกับ รัชทายาทเหลียงซิงบัลลังก์ จึงถูกถอดยศ ปัจจุบันไปเป็นผู้ดูแลทุ่งเลี้ยงม้า

114

นับแต่งงานซุนนุ่จีจีเริ่มเปิดงาน โถงหน้าของป้อมสกุลชวงก็
จุดไฟสว่างไสวทุกราตรี

ทุกคำฉินอ่องล้วนให้จัดเลี้ยงต้อนรับแขกผู้ทรงเกียรติจากแคว้น
ต่างๆ คำฉินนี้ก็ไม่ยกเว้น เพียงแต่ผู้ที่นั่งตำแหน่งเจ้าภาพกลับเป็น
พระชายา ตลอดทั้งงานฉินอ่องไม่เคยเผยโฉม ครั้นถูกถามถึงอาการ
บาดเจ็บของเขาเมื่อกลางวัน พระชายาก็ตอบว่าเขาบาดเจ็บที่กระดูก
ซี่โครงสองซี่ โชคดีไม่มีปัญหาใหญ่ คำนี้พักฟื้นตามคำสั่งหมอ จึง
ไม่สะดวกพบแขก ขอทุกท่านโปรดอภัย

แขกเหรื่อได้ยินคำชี้แจงเช่นนี้ของพระชายาก็ค่อยโล่งอก ต่างกล่าวว่า
มีเป็นไร ฉินอ่องพักรักษาอาการย่อมเป็นสิ่งสำคัญอันดับหนึ่ง

วันรุ่งขึ้นการชิงชัยดำเนินต่อไป ทว่าฉินอ่องกลับยังคงไม่เห็นเงา
ผู้ที่นั่งอยู่บนแท่นสูงในตำแหน่งของเขา คือพระชายาเช่นเดิม วันนี้นาง

ประทีนโฉมงามสวมอาภรณ์วิจิตร ยิ้มแย้มสนทนากับคนรอบข้างอย่าง
อกรรณ แลดูอารมณ์ดียิ่ง แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ก็ไม่ว่าจะรับการคาดคะเน
แบบต่างๆ ที่เริ่มแพร่ออกไปอย่างลับๆ ได้ โดยเฉพาะในงานเลี้ยงค่านี้นะ
ฉันต้องยังคงไม่โผล่หน้า แม้พระชายายังคงชี้แจงอย่างผ่อนคลายนะ
สบายใจว่าฉันต้องเพียงรู้สึกไม่สบายตัวเล็กน้อย ทว่างานเลี้ยงยังไม่ทัน
จะยุติด้วยซ้ำ ชาวกลับสะพัดออกไปอย่างสุดจะยับยั้งแล้ว...

แต่ที่จริงอาการบาดเจ็บจากที่ถูกม้าย่ำวันนั้นร้ายแรงยิ่ง บอบช้ำ
ไปถึงปอด ว่ากันว่าตอนนั้นฉันต้องกลับไปกักกระอักเลือดไม่หยุด สองวันนี้
ตัวค่อนข้างแข็งแรงยิ่งยวด เวลาส่วนใหญ่ล้วนนอนหมดสติจึงไม่อาจเผยโฉม
ส่วนพระชายากังวลว่าข้าพเจ้าแพร่ออกไปจะเกิดผลเสียต่อจวนผู้บัญชาการ
จึงได้ออกมารับหน้าด้วยตนเอง หมายมุ่งจะปกปิดข่าวไว้

ไม่ช้าบรรดาผู้ที่นั่งอยู่บนแท่นสูงก็ทยอยรู้ข่าวนี้

ข่าวนี้ทำให้บางคนคลั่งคลุ้มร้อน วิตกว่าสถานการณ์ที่เพิ่ง
เข้าร่องเข้ารอยจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเพราะอาการบาดเจ็บกะทันหันของ
ฉันหรือไม่ ส่วนบางคนตื่นเต้นยินดีไม่คลาย ลอบส่งคนกระจายข่าวนี้
ออกไปโดยด่วน

แต่ในเมื่อเปลือยนอกจวนผู้บัญชาการต้องการปิดข่าว พระชายา
ย่อมจะมาพบปะสังสรรค์แทนฉันเองเสมือนไม่มีเรื่องอันใดเช่นเดิม
ก่อนหน้านี้เรื่องนี้จะมีผลลัพธ์สุดท้ายอันแน่ชัด เปลือยนอกเหล่าเจ้าแคว้น
องค์ชาย และชนชั้นสูงที่รับคำเชิญมาร่วมงานมีหรือจะกล้าเผยความคิด
ของตนออกมา ดังนั้นแม้ฉันต้องมิได้ปรากฏตัวอีกเลย งานชุมนุมจึงวิวัฒนาการ
ก็มีได้รับผลกระทบใดๆ จากการบาดเจ็บของเขาทั้งสิ้น ภายใต้การจัดการ
ของพระชายา ทุกวันการแข่งขันแต่ละรอบยังคงดำเนินต่อไปตามกำหนดการ

ทุกวันในสนามล้วนมีเสียงผู้คนดังสนั่นหวั่นไหว ผู้ชมเบียดกันแน่นสูง
ถูกการแข่งขันอันยอดเยี่ยมเร้าใจดึงดูดจนคล้ายลุ่มหลงเมามายแล้ว

สามวันให้หลังเส้นหยางได้รับรายงานจากสายลับที่เขาส่งออกไป...

เมื่อคืนหนูนำทหารม้าห้าพันนายเดินทัพมุ่งมายังเมืองสกุลขวงแล้ว

เห็นชัดว่าหนูเองก็ได้ข่าวที่หลี่เสวียนตู่บาดเจ็บ จึงหมายฉวยโอกาสนี้

ลอบจูโจมหลี่เสวียนตู่แบบไม่ให้ตั้งตัว

รายงานนี้มีได้ทำให้เส้นหยางบังเกิดความมึ่งหวังเผื่ออะไรใดๆ ตรงกันข้าม
นางสังหรณ์ไม่ดีในใจเขากลับรุนแรงยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ

สี่ห้องฟ้ามีดสนิทแล้ว เสียงอีกทีก็ยามกลางวันสลายไปจากสนามจีวี่
เขายืนอยู่ในมุมมืดตามลำพัง สิริตติกาลอันเข้มข้นกลบกลืนเงาร่างของเขา
โดยสมบูรณ์

เขาทอดตามองตัวป้อมที่อยู่เบื้องหน้า

สิ่งปลูกสร้างที่มีปราการแน่นหนาหลังนี้เป็นเช่นเดียวกับหลายคืนก่อน
แม้ล่วงถึงยามดึกดื่น โถงหน้าต่างยังคงโชติช่วงด้วยแสงไฟ คั่นกลางด้วย
ระยะทางไกลเพียงนี้ เขาก็ยังได้ยินเสียงดนตรีงานเลี้ยงแว่วออกมาจาก
ที่นั่นเป็นพักๆ

ราตรีนี้ยังคงมีการขับร้องรำยรำฉลองสันติสุข คล้ายผู้คนที่นี้ไม่รู้ตัว
กันเลยสักคนว่าห่างออกไปไม่กี่ร้อยหลี่ ศัตรูของพวกเขา...ทหารม้า
อันกล้าแข็งที่มาจากต่างเผ่าของนั้น กำลังเร่งรุดข้ามวันข้ามคืนมุ่งมาที่นี้
แล้ว

เกือบฆ่าหลักกับโลหิตสดกำลังจะกวาดล้างภาพความรุ่งโรจน์ทั้งหมด
ของที่นี่จนสิ้นซาก

ในหัวสมองของเส้นหยางผุดภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่ตนได้เห็นกับตา

ตลอดหลายวันมานี้อีกครั้ง

ทันทีที่หลิเสวียนตู้ได้รับชัยชนะติดกันในเรื่องต้นจนหยัดย่นได้ มันคงก็จัดงานชุมนุมจุ๊จุ๊เรียกแคว้นต่างๆ ในชื่อวีรมาที่นี้ เขาทำตัวเป็น จุดสนใจในทุกด้าน แม้บาร์มีไปทั่วทิศ ภายหลังเขาบาดเจ็บ นางเพียร ปกปิดสุดกำลัง ถึงขั้นยอมเผยหน้าเผยตาแทนสามี พบปะสังสรรค์กับแขกหรือจำนวนมากต่อไป นางเก่งการคบค้า เสน่ห์ฉายปร่มล้น ดูเปลือกนอกทุกสิ่งไม่ต่างอันใดกับที่เป็นอยู่เดิม ทว่าชาวเกี่ยวกับ หลิเสวียนตู้เจ็บหนักกลับลอบแพร่ออกไปราวมิเท่าวิ้งก็ไม่ปาน สุดท้าย แพร่ไปถึงหูของหนู หนูจึงสิ้นความระแวง ตัดสินใจใช้ประโยชน์จาก โอกาสที่หายากในรอบพันปีเช่นนี้เคลื่อนทัพมาจุ๊โจม...

เรื่องราวดูแล้ว...ช่างถูกจังหวะลงตัวถึงเพียงนี้

เส้นหยางนึกถึงภาพวันนั้นอีกครั้ง ภาพหลังจากหลิเสวียนตู้บาดเจ็บ ออกจากสนามแล้วนางขึ้นไปประกาศบนแท่นสูงจนคุมสถานการณ์ไว้ได้

เขาหลับตาขับไล่เงาร่างของนางออกไปจากสมองของตน ทันใดนั้น หมอกที่พรางอยู่เบื้องหน้าสายตาก็คล้ายสลายตัวตามไปด้วย

ดูเหมือนในที่สุดเขาก็ निकออกแล้วว่าผิดปกติตรงที่ใด!

เขาไม่มีหนทางจะแทรกซึมคนข้างกายของหลิเสวียนตู้ สิ่งที่อยู่เกี่ยวกับ อีกฝ่ายมีไม่มาก ทว่ามีอยู่จุดหนึ่งไม่ผิดแน่

แต่โรมาหลิเสวียนตู้มิใช่คนที่จะทำตัวเป็นจุดสนใจเช่นนี้

ทว่าเอ่ยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนนี้นี้แล้ว อีกฝ่ายราวเปลี่ยนเป็น คนละคนก็ว่าได้

มิใช่ว่าตอนนี้อีกฝ่ายไม่อาจเรียกแคว้นต่างๆ ในชื่อวีรมาร่วมงาน ชุมนุมจุ๊จุ๊ที่นี้ หากแต่ในจังหวะเวลานี้ไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด

หลี่เสวียนตู้ที่กระทำการเจียบเจียบเรียบง่ายเสมอมา หนนี้กลับไม่เสียดายที่จะลงทุนทรัพยากรและแรงงานมากมายเรียกคนจากแคว้นต่างๆ ในชื่อวิมาชุมนุมกันที่นี่

เป้าหมายของหลี่เสวียนตู้...เพียงเพื่อจะประกาศผลงานทางการทหาร สยบขวัญแคว้นรอบทิศเท่านั้นหรือ

นี่ไม่สอดคล้องกับวิธีปฏิบัติของอีกฝ่ายเลย

เช่นนั้นก็เหลือความเป็นไปได้อีกเพียงอย่างเดียว

นี่เป็นเพียงแผนบังตาของอีกฝ่าย อาศัยงานชุมนุมใหญ่นี้เป็นเครื่องอำพรางเพื่อบรรลุเป้าหมายแท้จริงบางอย่างที่ไม่อาจถูกผู้อื่นล่วงรู้

เส้นหยางพลันลึ้มตา เขาคิดได้ปฏิกิริยาทั้งหมดเสียที

ภายหลังเข้าควบคุมพื้นที่ตอนกลางของชื่อวี ศัตรูรายถัดไปที่หลี่เสวียนตู้จำเป็นต้องรับมือโดยด่วนก็คือหนู ทว่าหนูมีทหารม้าเกราะเหล็กเกินหมื่น เมื่อใดเปิดศึกซึ่งหน้า หลี่เสวียนตู้ที่ในมือมีเพียงทหารท้องถิ่นของแคว้นต่างๆ ให้เรียกใช้สอยจะเหนื่อยแรงแรงอย่างยิ่ง ดังนั้นงานชุมนุมใหญ่นี้ต้องเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่หลี่เสวียนตู้จะใช้รับมือหนู

หากคิดเช่นนั้นก็คาดคะเนอย่างใจกล้าได้ว่าอาการบาดเจ็บของหลี่เสวียนตู้ในวันนั้นต้องเป็นอุปายที่ช่วยให้หนูชะล่าใจ

แคว้นอาฉีที่มีความเกี่ยวพันอันซับซ้อนกับหนูชนิดตัดไม่ขาด บัดนี้แม้ที่ตั้งเป็นเหตุให้หันมาเข้ากับหลี่เสวียนตู้ตามคนส่วนใหญ่ ทว่าลับหลังจะต้องยังฝักใฝ่หนูเป็นแน่ ข้อนี้ผู้คนล้วนรู้กันทั่ว

ดังนั้นจุดที่ชวนให้คาดไม่ถึงที่สุดในการทั้งหมดของหลี่เสวียนตู้ก็คือการทำให้องค์ชายแคว้นอาฉีนี้ร่วมรับบทเป็นผู้ทำให้หลี่เสวียนตู้

'บาดเจ็บ'

เส้นหยางยอมรับ...ก็เพราะเป็นเช่นนี้ วันนั้นขณะอยู่ในที่เกิดเหตุ แม้แต่ตนจึงได้ถูกตบตาไปด้วย ตนนี้กว่าหกล้านปีเกิดอุบัติเหตุได้รับ บาดเจ็บจริงๆ ไม่ได้คิดไปในทางอื่นเลย

คาดว่าเป็นเพราะเหตุเดียวกันนี้ทำให้หนูคลายความระแวงจนสิ้น เชื่อกันว่าเป็นโอกาสงาม จึงได้ตัดสินใจเด็ดขาดเคลื่อนทัพมาลอบจู่โจม ยามนี้ทุกอย่างกระจ่างแจ้งแล้ว

หากตนเดาไม่ผิด วันนั้นขณะนางเป็นตัวแทนสามีที่ 'บาดเจ็บ' ขึ้นแท่นสูงไปประกาศต่อผู้คน และลงสนามมาตีจี๊วแทนที่สามี อาศัย ท่วงทีอันงามสง่าของนางดึงดูดความสนใจของทุกคนทั่วสนามไว้ หลี่เสวียนต้องขยโอกาสนั้นจากไปแล้วแน่

เส้นหยางมองเห็นได้ล่วงหน้าเลยว่าสิ่งที่เธอคอยหนูอยู่จะเป็นสิ่งใด ตันตระหนักรู้เข้าไปเสียแล้ว ต่อให้ตอนนี้ตนรีบส่งคนไปแจ้งหนู ก็สายเกินกาล สุดท้ายจะแก้ไขบทสรุปได้

ชื่อวีรากับเป็นแดนวิเศษของหลี่เสวียนผู้จริงเสียด้วย

ตันตระหนักที่หลี่เสวียนผู้อยู่ในชื่อวีรุดูปลาได้น้ำ* ถึงกับแผ่ขยาย อำนาจได้ฉับไวปานนี้ นี่เป็นสถานการณ์ที่ตนไม่เคยคาดคิดมาก่อน ทว่ากล่าวในอีกแง่มุมหนึ่งหากหลี่เสวียนผู้สามารถอาศัยศึกนี้โค่นล้ม กองกำลังของหนูที่เป็นถึงแม่ทัพใหญ่อันซีแห่งตงตี้ แล้วผลักดันอำนาจสู่ ตอนเหนือต่อไปได้จริง คงจะมีคนอีกผู้หนึ่งอดขัดใจยิ่งกว่าตนแน่นอน คนผู้นั้น...ก็คือหลี่เจิงอวี่ฮ่องเต้ราชวงศ์หลี่

ด้วยเหตุนี้ก็ปล่อยให้หลี่เสวียนผู้ขยายอำนาจที่ชื่อวีไปแล้วกัน

* ปลาได้น้ำ หมายถึงการเจตนาที่สนใจออกไปในทางเดียวกัน หรือการพบเจอสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับตน

ยิ่งใหญ่โตยิ่งดี รอจนชื่อเสียงเกียรติภูมิของหลี่เสวียนตู้ใหญ่โตมากพอ จะทำให้หลี่เจิงอวี่กระสับกระส่าย น้ำในบ่อนี้จึงจะถูกกวานจนขึ้นได้ และ ตนจึงจะคว่าได้โอกาสที่ต้องการจากน้ำขุ่นบ่อนี้

อีกอย่างจุดประสงค์เดิมที่ตนออกมานอกด่านเทียนนี้ก็มีใช่เพื่อ ขัดขวางหลี่เสวียนตู้

เดิมทีตนจะไปแดนเหนือ ตนรู้ว่าขณะนี้ที่นั่นน่าจะกำลังเกิดเรื่องหนึ่ง ขึ้น...เป็นเรื่องใหญ่ที่ขอเพียงใช้ประโยชน์ให้ดีๆ ก็เพียงพอจะปั่นป่วนแผนการ ทั้งหมดของหลี่เสวียนตู้ได้ แต่เหตุที่ตนไม่หวั่นหนทางไกล อุตส่าห์อ้อมมา ที่เมืองสกุลงวงนี่ก่อน เพียงแค่เกิดจากความรู้สึกบางอย่างที่แม้แต่ตนเอง ก็บอกได้ไม่ชัด บางที...อาจจะเพียงแค่เกิดจากความสงสัยใคร่รู้ล้วนๆ อยากจะเห็นความเป็นไปล่าสุดของนางกับหลี่เสวียนตู้ด้วยตาตนเอง สักนิดก็เท่านั้น

ขบคิดครู่หนึ่งเส้นหยางก็ตัดสินใจที่จะไม่มัวเสียเวลาต่อไป ควรรีบ ไปจากที่นี่ มุ่งหน้าสู่จุดหมายปลายทางเดิมของตนในคืนนี้เลย

เส้นหยางระบายลมหายใจที่จุกแน่นในช่องอกออกมาช้าๆ ทอดตามอง บิ่อมที่นางอยู่อีกแควหนึ่ง แล้วหันหน้าจากไปโดยไม่ลังเลอีก เกร่าง ลับหายไปท่ามกลางสีรัตติกาลอย่างรวดเร็ว

ไม่เพียงแต่เส้นหยาง สำหรับอีกหลายคนนอกเหนือจากเขา คำคืบนี้ ก็เป็นราตรีอันไร้จันทร์

ภายหลังผู้จรรอคอยมาหลายวัน ในที่สุดคำคืบนี้ก็ได้รับข่าวดีเสียที หนูหลงกลดังคาด เมื่อคืบนำทัพมาลอบจู่โจมด้วยตนเองแล้ว ต่อจากนี้กลางทางจะเกิดอันใดขึ้น แม้นางมิใช่ทหารในสังกัดของ

หลี่เสวียนตู้ไม่อาจได้เห็นเองกับตา ทว่าก็คิดภาพออกได้ทั้งหมด

สามีของนางวางแหปากนี้ไว้ดิบดีแต่แรก สิ่งทีรอคอยก็คืออีกฝ่ายพาตัวมาเข้าสู่ร่างแห แล้วเขามีหรือจะปล่อยปลาใหญ่ตัวนี้ให้หลุดรอดไป

นางรู้สึกแสนจะคึกคักอีกเหม

นี่เป็นหนแรกที่นางบังเกิดความรู้สึกว่านางได้ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเขาอย่างจริงแท้ และได้มองเห็นทีละขั้นตอนจนกระทั่งชัยชนะค่อยๆ ถูกกุมแน่นอยู่ในกำมือ

ความรู้สึกชนิดนี้ดีเหลือเกินจริงๆ มันไกลเกินกว่าความคึกคักอีกเหม สิ่งที่น่ารู้สึกมากยิ่งขึ้นกว่าคือความสุขใจอันหาได้เปรียบ คือความสุขใจที่ในสองชาติภพมานี้ล้วนไม่เคยได้มี คือความสุขใจที่ตัวนางเองก็ช่วยงานเขาได้

นางมิได้นอนเลยทั้งคืน ทว่าวันรุ่งขึ้นนอกจากจะไม่มีความรู้สึกอ่อนเพลียล้าชนิด ตรงข้ามยังกระชุ่มกระชวยยิ่งขึ้นอีกด้วย

วันนี้คือวันสุดท้ายของงานชุมนุมใหญ่หนนี้แล้ว หลังผ่านการขับเคี่ยวติดกันหลายวัน ผู้เล่นจีจี้สองกลุ่มจากแคว้นเปาเล่อและแคว้นซาเซอที่ฝ่าด่านมาได้ตลอดทางกำลังจะแข่งขันชิงชัยกันในรอบสุดท้าย

วันนี้อากาศดียิ่งยวด หมื่นหลี่ไ้หมู่เมฆ ฟ้าครามหมดจดประดุจอัณมณีที่ไร้ตำหนิ ผูกทำเช่นเดียวกับหลายวันที่ผ่านมา ก้าวขึ้นสู่แท่นสูงท่ามกลางเสียงให้ร้องยินดี รับการคารวะจากฝูงชนแล้วประกาศเริ่มการแข่งขัน

ในสนามจีจี้ผู้เล่นสองฝ่ายช่วงชิงเกียรติยศกันสุดแรงกำลัง ผิดกับคนจำนวนมากบนแท่นสูงที่ต่างมีความในใจ จึงมีไม่กี่คนที่ให้ความสนใจกับการแข่งขันอยู่จริงๆ

ผู้ที่นั่งอยู่ข้างกายผุจคือเจ้าแคว้นเปาเล่อกับเจ้าแคว้นซาเซอ
แม้ในสนามเป็นคนของตน เจ้าแคว้นเปาเล่อกลับใจคอไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว

นับแต่วันนั้นฉินอ๋องมิได้เผยโฉมอีกเลย แม้พระชายาแน่นย้า
หลายครั้งว่าอาการบาดเจ็บของฉินอ๋องไม่มีปัญหาใหญ่ ทว่าวันนี้เป็น
วันสุดท้ายแล้วยังคงไม่เห็นฉินอ๋องปรากฏตัว เจ้าแคว้นเปาเล่อก็นึกถึง
คำเล่าลือนั้นก็ให้วิตกกังวลนัก

เขามองพระชายาปราดหนึ่ง เห็นนางกำลังชมการแข่งขันที่อยู่
เบื้องล่างแทนสูง จึงลึงเลศลักพักก่อนถามหยิ่งเชิงอย่างอดไม่ได้ในที่สุด
"ไม่เห็นท่านอ๋องเสียหลายวัน ไม่ทราบว่ามันวันนี้ท่านอ๋องกระปรี้กระเปร่า
ดีหรือไม่ เมื่อวานเข้าไปเยี่ยม ไม่อาจได้พบหน้าท่านอ๋อง เป็นห่วงยิ่งนัก"

ผุจหันหน้าไปมองอีกฝ่ายแล้วคลี่ยิ้มตอบ "ท่านอ๋องไม่เป็นอันใด
มากหรอก เพียงแต่หลายวันนี้ไม่สะดวกพบแขกเท่านั้นเอง ทุกสิ่งยัง
คงเดิมแน่นอน จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ท่านเจ้าแคว้นวางใจชม
การแข่งขันเป็นอันใช้ได้ เห็นหรือไม่ผู้กล้าในสนามล้วนมีความสามารถ
ในการเล่นจีจวีอันสูงส่ง ทั้งทุ่มเทต่อสู้กันสุดฝีมือ หากวันนี้พวกเรา
พลาดชม คราวหน้าอยากจะชมอีกก็ไม่รู้ว่าต้องเป็นเมื่อใด"

เจ้าแคว้นเปาเล่อเห็นนางสีหน้าเยือกเย็น น้ำเสียงแนใจ ให้ความรู้สึก
อันมั่นคงไม่สะทกสะท้านชนิดหนึ่ง เขาคลายได้รับความรู้สึกนั้นไปด้วย
แม้ส่วนลึกในใจยังคงคลางแคลงอยู่บ้าง ทว่าเปรียบกับเมื่อครู่ก่อนก็
สบายใจขึ้นไม่น้อย เขาไม่กล้าถามอันใดมากไปกว่านี้อีก จึงเอ่ยคล้ายตาม
สองประโยคแล้วหุบปากชมการแข่งขันจีจวีตามนาง

คำสนทนาของคนทั้งสองถูกเจ้าแคว้นซาเซอซึ่งนั่งอยู่อีกข้างหนึ่ง

ได้ยื่นเข้าหูลนลิน

เปลือกนอกเขาไม่แสดงสีหน้า ยังคงให้อองปรบมือเป็นระยะให้กับ การตีลูกจี่จี่อันยอดเยี่ยมในสนาม ทั้งที่ในใจคิดคำนวณไม่หยุด

เขาต่างจากเจ้าแคว้นป่าเลอที่วาดหวังให้หินอ่องอยู่รอดปลอดภัย โดยส่วนตัวแล้วเขาไม่ยินดีจะเห็นชื่อวันับจากนี้มีแต่ความสุขสงบ เขา มุ่งหวังจะกลับไปสู่สภาพอันไกลาหลก่อนหน้าหินอ่องจะมาถึงมากกว่า มีเพียงเป็นเช่นนั้นเขาจึงจะมีโอกาสช่วยจิ้งหะฮูลมุนผนวกดินแดนขยาย อำนาจ หากเขาเชื่อจะเป็นได้แค่แคว้นหนึ่งในพื้นที่ตอนใต้ซึ่งจะต้องฟัง คำสั่งจวนผู้บัญชาการไปชั่วกาล

เขาเชื่อว่าหินอ่องบาดเจ็บสาหัสโดยไร้ข้อกังขา

ขอเพียงเฉยใจไม่ได้ ไม่มีทางที่อีกฝ่ายจะไม่ปรากฏตัวติดกันหลายวัน ปล่อยให้พละให้ข่าวลือผุดขึ้นไปทั่ว

ถึงอย่างไรชายาหินอ่องผู้นี้ยังคงเยาว์วัยเกินไป ต่อให้นางกลบเกลื่อน เป็นปกติเช่นไรก็อย่าคิดหวังจะตบตาเขาได้

เขาเดาว่าเจ้าแคว้นอาฉินี่ต้องส่งข่าวนี้ไปถึงหูลูแม่ทัพใหญ่อันซี แห่งตงใต้แล้ว และเป็นไปไม่ได้เลยที่หูลูจะปล่อยโอกาสงามดุจฟ้าประทานนี้ ไปเปล่าๆ

หากเขาคาดการณ์ไม่ผิด ยามนี้กำลังพลของหูลูอาจอยู่ระหว่างทาง มาที่นี้ ต่อให้ทางนี้มีการป้องกัน ทว่าเดิมทีขุมกำลังของจวนผู้บัญชาการ ก็ด้อยกว่าของหูลู ข้าหินอ่องยังบาดเจ็บ ภายใต้อาณัติการณที่ผู้มั่งกร ไร้เสียดร เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินในชั่วไม่กี่วันสั้นๆ ทางนี้จะมีปัญญาไป ต่อต้านได้เยี่ยงไร

เขาคล้ายมองเห็นภาพที่ตนอยากจะเห็นนั้นแล้ว ในใจให้ลึงโลด

ไม่คลาย อดไม่ได้ต้องเหลียวหลังปรายตามองไปยังมุมหนึ่งของแท่นสูง
ที่นั่งของเจ้าแคว้นอาฉินีอยู่ตรงนั้นเอง
ทว่าเขากลับมองไม่เห็นเป้าหมาย
ที่นั่งยังอยู่ ชั่วขณะนี้คนบนที่นั่งกลับไม่รู้ว่าย้ายไปที่ใด คงเหลือแต่
ความว่างเปล่า

เจ้าแคว้นซาเซอสงสัยในใจ เหลียวมองเป็นพักๆ อย่างห้ามไม่อยู่
ผู้จู่เห็นอาการของเจ้าแคว้นซาเซอในสายตาแต่แรก เมื่อเห็นเขา
มองไปยังทิศทางนั้นอีกหนจึงพลันเอ่ยถาม "ท่านเจ้าแคว้น ท่านตามหา
เจ้าแคว้นอาฉินีอยู่ใช่หรือไม่"

เจ้าแคว้นซาเซอชะงักกึก รีบปฏิเสธพลางหันกลับมา

"ปกติท่านมีความสัมพันธ์กับเขาเช่นไรหรือ" ผู้ถามต่อ

เจ้าแคว้นซาเซอตอบกลับทันใด "แต่โรมาข้าไม่มีการไปมาหาสู่กับเขา"
ผู้จู่ก็กล่าว "ไม่มีก็ดี"

จู่ๆ เจ้าแคว้นซาเซอได้ยินนางถามสองประโยคเช่นนี้กับเขา
คล้ายบอกไปอันใดอยู่ จึงไม่กล้ามองไปด้านหลังอีก แสร้งชมการแข่งขัน
อย่างจดจ่อทั้งที่ในใจหวาดระแวงไม่หาย ขณะกำลังคาดคะเนว่า
เจ้าแคว้นอาฉินีหายไปที่ใด พลันได้ยินเสียงเอ็ดอึงดังมาจากทิศทาง
ด้านหลังของแท่นสูง คล้ายคล้ายมีเสียงพูดของเจ้าแคว้นอาฉินีปนอยู่
รางๆ เขาอดกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป ยืนพรวดขึ้นแล้ววิ่งไปตรวจสอบทันที
ยามนี้เจ้าแคว้นอาฉินีกำลังหวาดผวหาใดเปรียบ

ตามที่เขาประมาณไว้ อย่างช้าที่สุดเมื่อคืนกำลังพลของหนูน่าจะ
บุกมาถึงที่นี่ได้ ทว่าตลอดคืนกลับไร้เรื่องราว มาวันนี้กำลังจะล่วงผ่านไป
ครึ่งวันแล้วยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เลย เมื่อครู่ตัวเขาอยู่บนที่นั่ง

ในใจร้อนระวนกระวาย ถึงขั้นรู้สึกพรันพริงขึ้นมาทุกที เขาเห็นชายฉันท้องที่อยู่ด้านหน้ากำลังสนทนากับเจ้าแคว้นเปาเล่อ คล้ายไม่ได้สังเกตเขาทางนี้แต่อย่างใด จึงลุกออกมาโดยอ้างว่าจะไปปลดทุกข์ แต่แท้จริงตัดสินใจจะหลบหนีไปเดี๋ยวนั้น ไม่นึกว่าเพิ่งลงจากแท่นสูงพาคนสนิทหลายคนเดินไปได้ไม่กี่ไกลเท่าไรก็ถูกคนของจวนผู้บัญชาการสกัดไว้แล้ว

เขาจำคนหน้าบากผู้นั้นได้ รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นบริวารของฉันท้อง พอเห็นอีกฝ่ายเดินมาสั่งให้ห้ามถามตนว่าจะไปที่ใด ในใจก็รู้ว่าลางสังหรณ์กลายเป็นจริง ทำจะแย่เสียแล้ว จึงรีบหมุนตัวขวับแหวกฝูงชนหลบหนีหนีไปพลางยังตะโกนเรียกทหารสวนตัวมาคุ้มกัน ทั้งตะเบ็งเสียงปาวร้องกับผู้คนรอบสนามจีจีว่า "หนีเสียยีนต์บาคเจ็บสาหัส! แม่ทัพใหญ่อันซีกำลังจะบุกมาถึงที่นี่แล้ว! ใครยังต้องการชีวิตจงรีบหนีไปกับข้า! ขึ้นม้ารอข้าจะมีแต่ทางตายสถานเดียว!"

ปาวร้องจบเขาก็กระซาคคนที่ขี่ม้าผ่านมาด้านข้างผู้หนึ่งลงจากหลังม้า ตนเองขึ้นแทนที่แล้วตะลี้ตะลั่นหลบหนี ทว่าเพิ่งจะควบม้าออกไปได้ไม่กี่จั่ง กลับต้องธนูที่แผ่นหลัง ร้องโหยहनเดียวก็ร่วงจากหลังม้า ถูกทหารจวนผู้บัญชาการที่ไล่กวตมาถึงมัดตัวอย่างแน่นหนา ก่อนส่งไปถึงเบื้องหน้าพระชายา

เมื่อครู่คนสนิทของเขาร่วมปาวร้องกับเขาด้วย จึงสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนรอบสนามจีจีแต่แรก ชาวถูกแพรวจากหนึ่งสู่สิบ สิบสู่ร้อยไม่ช้าการแข่งขันก็หยุดลง ผู้คนเห็นเขาถูกมัดตัวกลับมา ต่างพากันลือมวงเข้ามาถกความเห็นกันแข็งแะ

เจ้าแคว้นอาชีหนีแม้ถูกมัดก็ยังเพียรดิ้นรนอยู่บนพื้น แผดตะกอน

สุดเสียงบอกรรรดาเจ้าแคว้นที่อยู่บนแท่นสูงต่อ "พวกท่านอย่าได้หลงเชื่อคำพูดของหญิงนางนี้! หลีเสวียนตู้ไม่ไหวแล้ว! หากเขาไม่เป็นอันใด ย่อมออกมาพบพวกท่านตั้งแต่แรก มีหรือตนเองจะหลบหน้าแล้วผลักดันหญิงนางนี้ออกมาประกอบสถานการณ์ ข้าบอกพวกท่านตามความสัตย์แม่ทัพใหญ่อันซี้บุกมาแล้ว กำลังจะถึงที่นี้ในไม่ช้า เขาจะต้องเหยียบเมืองสกุลชวงราบเป็นน้ำกลอง! ชาวฮั่นมีคำพูดอยู่ประโยคหนึ่ง 'ผู้รู้สถานการณ์จึงจักเป็นยอดคน' ตอนนี้องค์พวกท่านจงรีบจับกุมหญิงนางนี้แล้วตามเข้าไปสวามิภักดิ์แม่ทัพใหญ่อันซี้เสียด้วยกัน! อาศัยความสัมพันธ์ของข้ากับท่านแม่ทัพใหญ่ ข้าจะขอภัยโทษให้พวกท่านได้อย่างแน่นอน..."

เยี่ยเซียวใช้ที่อุดปากยัดใส่ปากอีกฝ่ายในคราวเดียว

บรดาเจ้าแคว้นเห็นอีกฝ่ายไม่อาจพูดจา ทว่ายังคงร้องอือๆ ไม่ยอมหยุด ท่าทางราวคลุ้มคลั่ง ให้รู้สึกตื่นตกใจอย่างช่วยไม่ได้ ทั้งยังวิตกว่าคำพูดของอีกฝ่ายจะเป็นความจริง ถ้าเกิดหุหนุกมา เช่นนั้นจะต้องแย่นะ

คนทั้งหมดต่างมองหน้ากันเลิกลัก ทั้งตระหนกทั้งกลางแคลง ไม่คลาย

เยี่ยเซียวขึ้นมาบนแท่นสูงอย่างรวดเร็ว ค้อมคำนับซายาฉินอ่อง ก่อนถามว่าจะลงโทษเจ้าแคว้นอาฉีหนีผู้นี้เช่นไร

ผูลังยังคงอยู่บนที่นั่งพร้อมสีหน้าอันเรียบสงบดุจเดิม

นางมองปราดหนึ่งไปทางเจ้าแคว้นอาฉีหนีที่ยังกระเสือกกระสนอย่างสุญญเปล่าอยู่บนพื้น จากนั้นหันหน้าไปแสดงท่าทีให้เจ้าแคว้นซาเซอมาทางนี้

เจ้าแคว้นซาเซอมิกล้าไม่ไป จำต้องเดินไปภายใต้สายตาจับจ้อง

ของผู้คน เห็นนางเพ่งมองตนพลางเอ่ยว่า "คนผู้นี้ในเมื่อสวามีรักดีต่อฉันต้อง
แต่กลับยังสมคบหลอกลวง ช้อนแฉ่งประสังศรีร้าย เมื่อครู่ยิ่งพูดจาจาบจ้วง
ต่อหน้าผู้ชน หมายยุแหย่ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับผู้บัญชาการกับ
เจ้าแคว้นทั้งหลาย แม้ข้าอยากประหารเขาเสียตรงนี้เลยเพื่อดำรงไว้ซึ่ง
ความถูกต้อง ทว่าฉันต้องไม่อยู่และเรื่องนี่ก็เกี่ยวพันถึงส่วนรวมไม่เหมาะ
ที่ข้าจะพูดตัดสินโดยลำพัง ข้าได้ยินมาว่าท่านเป็นดั่งเคียวมังกรของ
หมู่เจ้าแคว้นในซีกนี้ ก่อนหน้านี้ยังเคยเรียกใช้สอยทหารของหลายแคว้น
เห็นชัดว่าคำเล่าลือที่ได้ยินมามีใช่คำเท็จ ข้าจึงอยากขอคำชี้แนะจากท่าน
เกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่แท้คนผู้นี้สมควรฆ่าหรือไม่"

เจ้าแคว้นซาเซอนึกไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่าชายาฉันต้องถึงกับโยนปัญหา
ยากเย็นนี้มาให้เขา

หากเขาตอบว่า 'ไม่สมควรฆ่า'...ก็เท่ากับต่อต้านชายาฉันต้อง
ตลอดจนฉันเองกับจวนผู้บัญชาการแห่งนี้ซึ่งนางเป็นตัวแทนอยู่อย่าง
โจ่งแจ้ง

หากเขาตอบว่า 'สมควรฆ่า'...เช่นนั้นนับจากนี้ไปเขาก็ไม่มีทาง
จะบัญชาแคว้นอื่นได้เช่นกาลก่อนอีก อย่างไรก็ตามเสียแม้เจ้าแคว้นอาฉีหนี
มีใจฝักใฝ่ตงตี้ ทว่าแคว้นมากมายในที่แห่งนี้นอกเหนือจากพวกแคว้น
อวีเถียน เปาเล่อ กับซังซู่แล้ว มีแคว้นใดเล่ามิใช่เคลื่อนไหวไปตาม
ทิศทางลมตามผลประโยชน์ ขึ้นสนับสนุนให้ฆ่าเจ้าแคว้นอาฉีหนี
กระต่ายตายจึงจอกอกลาย คนอื่นๆ จะมองตนเยี่ยงไรกัน

เขาแน่ะจะไปชั่วขณะ พูดจาไม่ออก

"เป็นอันใดไป หรือท่านเจ้าแคว้นเห็นว่าข้าไม่สมควรฆ่าเขา?"

น้ำเสียงของสตรีบนที่นั่งตรงหน้าผู้นี้พลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา

เจ้าแคว้นซาเซอมองเห็นเบื้องล่างแท่นสูงมีทหารของจวนผู้บัญชาการ
จำนวนมากพร้อมธนูกับเกอในมือรายล้อมเข้ามาจากทั้งสี่ด้านแล้ว
แผ่นหลังของเขาหลังเหวี่ยงเอ็น ได้แต่กัดฟันตอบ "พระชายากล่าวถูกต้อง
เป็นที่สุด! เขาตายก็ยังไม่สาสมกับความผิด!"

ผู่ฉุฉุฉิม ผงกศีระะนิดๆ ก่อนมีคำสั่งต่อเยี้ยะเยี้ยวว่าให้สำเร็จโทษ
เสียตรงนี้ แล้วตัดศีระะอีกฝ่ายแขวนประจานบนด้ามธง

เยี้ยะเยี้ยวจะลงทัณฑ์เองกับมือ เขาสั่งทหารกดตัวเจ้าแคว้นอาชีหนี
ที่ตื่นรนสุดชีวิตเอาไว้ พอเงื้อมมือลงดาบบั่นศีระะเสร็จ ก็เรียกให้คน
หิ้วศีระะไปนุ่งส่วยอดตรงข้างสนามจีจิวแล้วแขวนศีระะไว้บนนั้น

โลหิตหยดตุงๆ ลงมาจากกลางอากาศไม่ขาดตอน ผู้คนล้วน
หน้าถอดสี หัวสนามเงียบกริบ ตอนนี้อะกกลับเห็นชายาฉินอ่องลุกจาก
ที่นั่งมาอ้อมเอ่ย "โจรภายในถูกกำจัดแล้ว ทุกท่านมีต้องหัวนิตกอีก
ข้าขอกล่าวย้ำอีกครั้ง ฉินอ่องปลอดภัยดี ทุกท่านโปรดอย่าเป็นกังวล
เชิญนั่งลงร่วมกับข้า ชมการตีจีจิวกันต่อเถิด จะได้ไม่ผิดต่อเหล่าผู้กล้า
ในสนาม!"

เสียงพูดขาดค่านางกั๊นงั๊นประจำที่ก่อนใคร คนที่เหลือนบนแท่นสูง
สบตากันสองสามหน กดข่มความหวาดกลัวในใจลงไป พวกเขากลับ
ที่นั่งตามอย่างนาง จากนั้นก็มีคนถ่ายทอดคำสั่งของนางลงไปสนาม
ไม่ช้าการแข่งขันจีจิวที่เมื่อครู่ถูกขัดจังหวะก็ดำเนินต่อ สุดท้ายจบลง
โดยแคว้นเป่าเล่อคว้าชัยมาจนได้

ชายาฉินอ่องประดับรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวแสดงความยินดีต่อ
เจ้าแคว้นเป่าเล่อที่อยู่ข้างกายนาง

เจ้าแคว้นเป่าเล่อยังคงขวัญหาย ใบหน้าผืนค่นรอยยิ้มออกมา

ขณะจะกล่าวถ่อมตนพอเป็นพิธี ทันใดนั้นเองริมหูคล้ายแว่วเสียงเกือกม้า
นับหมื่นล้อตะบึง จึงยืนขึ้นมองตามเสียงไป และเห็นได้แต่ไกลว่าฝุ่นฟ้า
เหนือทิศทางของประตูเมืองพุ่งไปด้วยฝุ่นดินเหลือง รวากับมีไพร่พล
กองใหญ่กำลังควมม้ามาทางนี้

เขาพลันนึกถึงถ้อยคำของเจ้าแคว้นอาจีหนี การตอบสนองแรก
ในหัวคือทหารม้าเกราะเหล็กของหนูมาถึงแล้ว เขาหน้าเปลี่ยนสีอย่าง
ช่วยไม่ได้ สองขาอ่อนยวบหวัดจะยืนไม่อยู่

ผู้คนบนแท่นสูงต่างสังเกตพบความผิดปกติแล้วเช่นกัน แต่ละคน
สีหน้าตึงเครียด กรูกันมาด้านหน้าของแท่นสูง เบิกตาโตเพ่งมองทิศทาง
ที่ฝุ่นควันพุ่งตกลง

ผู้จู่ลุกขึ้นจากที่นั่งช้าๆ หรีดาทอดมองไปเบื้องหน้า ครู่หนึ่งต่อมา
เห็นนายกองผู้หนึ่งของจวนผู้บัญชาการควมม้าเร็ววิ่งมาจากทิศทางของ
ประตูเมืองสกุลซวง เกราะของเขาขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งมาถึง
หน้าสนามจีจี้ก็ตะโกนก้องตั้งแต่ยังอยู่ห่างอีกไกล "ทูลพระชายา!
ฉินอ่องทรงชนะศึกอย่างงดงาม! ได้ได้ศิระะของหนูแล้ว! ทรงมีบัญชา
เป็นพิเศษให้นำกลับมาก่อน เพื่อร่วมฉลองงานชุมนุมใหญ่นี้พะยะค่ะ!"

เยี่ยเหี้ยวห่อผ้าตรงไปต้อนรับ รับมอบศิระะมาถือหัว แล้วควมม้า
รอบสนามจีจี้หนึ่งรอบแสดงให้ผู้ชนได้เห็น ค่อยส่งคนนำศิระะที่เพิ่ง
ส่งมาใบนี้ขึ้นแขวนบนด้ามธงเช่นเดียวกัน

ชั่วครู่ให้หลังศิระะสองใบก็แขวนคู่กันอยู่กลางอากาศ แกว่งไกว
ลอลม

ผู้คนหลายพันทั้งเบื้องบนเบื้องล่างของแท่นสูงต่างเห็นถนัดชัดเจน
เจ้าของศิระะที่แขวนขึ้นไปทีหลังใบนั้นก็คือนูหนูแม่ทัพใหญ่อันซีแห่งตงใต้

ผู้รอดชีวิตอยู่เหนือชีวิในกาลก่อน เพียงแต่ชั่วขณะนี้สองตาบนศีรษะ
ใบนั้นปิดสนิท มีคราบโลหิตเกลื่อนใบหน้า นอกจากความมอเนจนาถ
น่าสังเวชก็ไม่เห็นความน่าเกรงขามในวันวานอีกแม้ส่วนเสี้ยว

ภายหลังคลื่นความยินดีสุดขีดผ่านพ้นไป เจ้าแคว้นเปาเลอพฐ
ลมหายใจยาวอย่างโล่งอก ป่านนี้ค่อยพบว่าสองขาอ่อนระทวยจนยืน
ไม่อยู่แล้วจริงๆ จึงทรุดกลับไปบนที่นั่งของตน

ท้าวสนามเยียบสวดสักครู่ จู่ๆ เสียงกู่ร้องคำว่า "ต้องชนะ" ระลอกหนึ่ง
ก็ระเบิดขึ้นโดยไม่รู้ว่าต้นเสียงเริ่มจากจุดใด ผู้คนด้านล่างประหนึ่ง
กระแสน้ำหลังไหลมายังแท่นสูงเพื่อทำความเคารพต่อชายาจินออง
ผู้คนด้านบนต่างก็แห่กันมาเบื่องหน้านางเพื่อแย่งกันประจบประแจง
ชั่วขณะนั้นด้านบนด้านล่างของแท่นสูงมีแต่ความลิงโลดชื่นบาน...

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมาอีกครั้ง

ยามที่ผู้จุหลุดพ้นจากทุกสิ่งภายนอก กลับสู่ส่วนหลังของป้อมเสียที่นั้น
นางพลันนึกถึงภาพของศีรษะโขกเลือดสองใบที่แขวนอยู่คู่กันขึ้นมา ทำให้
ตัวนางยังไม่ทันจะออกจากเส้นทางวงกตก็ทันทันไหว พะอืดพะอมจนต้อง
ยัดจับฉับแล้วเริ่มอาเจียน ล้วเปาที่ร่วมทางมากับนางตกใจมิใช่เบา
ประคองนางไว้อย่างลนลานพลางช่วยลูบหลังให้

ผู้จูอาเจียนสิ่งที่กินในงานเลี้ยงยามค่ำที่โถงหน้าเมื่อครู่ออกมา
จนหมด ในที่สุดค่อยรู้สึกสบายตัวขึ้นไม่น้อย พิงร่างอยู่ข้างผนัง รับผ้าที่
ล้วเปายื่นส่งให้มาเช็ดปาก

ล้วเปาเป็นห่วงยิ่งยวด "พระชายาทรงเป็นอันใดไปพะยะคะ ไฉน
อยู่ที่นี่ อาเจียนได้แล้ว ร่างกายไม่สบายที่ใดใช่หรือไม่"

ผู้รู้สิ้นศรัทธา "ไม่เป็นไรหรอก เพียงแต่เมื่อครูนึกถึงศรัทธาที่ถูกตัดลงมาสองโบนนั้น จึงไม่ค่อยสบายตัว"

ลั้วเป่าพัดเข้าใจกระจำงแจ้ง เอ่ยอย่างโล่งอก "กระหม่อมก็เช่นกัน! เห็นแล้วชวนสะอิดสะเอียนโดยแท้! หลายวันมานี้คงทำให้พระชายาเหน็ดเหนื่อยแก่ ทรงรีบไปพักผ่อนเถิด วางพระทัยรอนานอ่องเสด็จกลับมา"

เมื่อครุ่นายกของผู้ร้นำคำพูดของหลี่เสวียนตุ้มมาแจ้งด้วย ความว่าเขาจะฉวยจังหวะที่รบนะนำทัพบุกไล่ขึ้นเหนือต่อเพื่อทำลายกองกำลังของหนูให้สิ้น ขอให้นางไม่ต้องเป็นกังวล ทำให้สบายรอเขากลับมา

ผู้พังกศรัทธา รับ ขณะจะย่างเท้า ลั้วเป่าก็เดินหน้ามาชิงพวงนาง "กระหม่อมมิได้ถวายรับใช้พระชายนานมากแล้ว กระหม่อมจะพยุพระชายาเข้าไปประเดี๋ยวนี้!"

ผู้รู้คลี่ยม

จิตใจตึงเครียดติดกันมาหลายวัน ยามนี้พลันผ่อนคลายลง นางรู้สึกอ่อนเพลียอยู่บ้างจริงๆ จึงปล่อยให้อีกฝ่ายพยุตนอย่างเท่าเข้าสู่ด้านในต่อ

115

เมื่อข่าวชัยชนะอันงดงามของจีนต้องถูกส่งมาถึง บรรยายภาค
อันเร้าใจของงานชุมนุมใหญ่หนี่ก็ถูกผลักดันส่งขึ้นถึงจุดสูงสุด และ
ปิดฉากลงอย่างสมบูรณ์ในช่วงจุดสูงสุดของงานนี้เอง

เลือดจากศีรษะของเจ้าแคว้นอาฉีหนี่ที่ขาดเสมอลำคอและถูกแขวน
อยู่บนยอดธงนั้นยังคงไม่แห้งสนิท แคว้นอาฉีหนี่ภายใต้การสนับสนุน
ของจวนผู้บัญชาการก็ได้คัดเลือกเจ้าแคว้นใหม่จากหมู่ชนชั้นสูงแล้ว
ครั้นชาวบ้านสามัญในแคว้นได้ข่าวว่าจวนผู้บัญชาการจะไม่เรียกเก็บอากร
จากพวกตน ต่อไปพวกตนจะไม่ต้องแบกรับอากรส่วนเกินอันหนักอึ้ง
เช่นกาลก่อนที่เคยต้องจ่ายให้ทหารของแม่ทัพใหญ่ตงตี้่ออีก ผู้คนต่างก็
เฉลิมฉลองอย่างเรaring พวกกันให้การสนับสนุนเจ้าแคว้นใหม่

ผู่จู่ยังงานยุ่งต่อไปอีกหลายวัน กระทั่งส่งคณะทูตแคว้นสุดท้าย
จากไป ในที่สุดถึงค่อยมีเวลาวางขึ้น เริ่มเผ้าคอยหลิเสวียนตุ้กลับมา

แต่ละวันนางเฝ้านับวัน รอจนใกล้จะนับหมดหนึ่งเดือนยังไม่เห็น
หลี่เสวียนตุ๊กกลับมา ก็ได้รับข่าวดีเรื่องอื่นก่อน

รู้ว่เยี่ยภรรยาของเยี่ยเซียวตั้งครรภ์แล้ว!

พี่หญิงของเจ้าแคว้นซ่งผู้นี้อุปนิสัยอ่อนโยน นับแต่แต่งงานมา
อยู่กับเยี่ยเซียวที่นี้ก็เข้ากับทุกคนได้อย่างกลมเกลียว ทุกคนจึงยินดีปรีดา
รู้สึกดีใจแทนนางกันทั้งสิ้น แม้แต่ลั่วเป่าพอได้ยินข่าวยังวิ่งมาร่วมครื้นเครง
โดยเฉพาะ

หวังหมู่กำลังเอ่ยกลั้วหัวเราะเสียงดังอยู่กลางลาน "มินาเล้า หมู่นี้
ไม่เห็นสูญหินของรองผู้บัญชาการเยี่ยมาหาพวกเรา ไม่ได้ทำงานเย็บปัก
ที่นี้เลย จำได้หลายวันก่อนข้าถามถึง รองผู้บัญชาการเยี่ยตอบว่านาง
ง่วงเพลียตลอดวัน ซ้ำยังอาเจียน เขานึกว่านางป่วย ทำทางแตกตื่น
มิใช่น้อย ข้าฟังแล้วคิดตั้งแต่ตอนนั้นว่าจะใช้ตั้งครรภ์หรือไม่ แต่ก็
ไม่เหมาะจะผลิผลลามเอ่ยปาก กลั้วว่าหากข้าคิดมากไปเอง จะไม่ทำให้
ผู้อื่นดีใจเก้อหรือ รอนเจ้านี้รองผู้บัญชาการเยี่ยตามหมอมมา
ตรวจสุขภาพให้นาง ทันทีที่ตรวจก็พบว่าตั้งครรภ์แล้วจริงเสียด้วย!
จะว่าไปนับแต่พวกเราย้ายมาที่นี่ เริ่มจากแข่งขันจี๋จิวอย่างครึกครื้น
ตามด้วยฉินอ่องชนะศึก วันนี้ยังมีข่าวดีของรองผู้บัญชาการเยี่ยอีก
ตามความเห็นข้านะ ที่นี้เป็นทำเลทองโดยแท้ จึงมีเรื่องมงคลไม่ขาดสาย!"

ผู่เองก็เบิกบานใจยิ่ง บอกให้หวังหมู่เตรียมของกำนัลติดไม้ติดมือ
จำนวนหนึ่งให้นาง นางจะไปเยี่ยมเยียนพี่หญิงร่วเยี่ย ขณะกล่าวคำนี้
พลันเห็นลั่วเป่าจ้องนางไม่วางตา สีหน้าของเขาดูพิกลอยู่บ้าง จึงถามเขา
ว่ามองนางเช่นนี้ทำอันใด

ลั่วเป่าคล้ายเพิ่งตื่นจากห้วงฝัน เหลือบมองท้องน้อยของนางแวบหนึ่ง

ก่อนกระโดดพรดร้องออกมาด้วยความตื่นเต้น "อาหุม้! หรือว่าพระชายาของพวกเราที่ตั้งครรภ์แล้ว? หลายวันก่อนข้าเห็นพระชายาอาเจียนเช่นกัน!"

ผู้จู่ต๊ะถึงงั้น ยังไม่ทันจะตอบสนองก็เห็นจิวอาหุม้กับหวังหมู่ต่างดูเคร่งเครียด ไม่พูดพร่ำทำเพลงรีบรายล้อมเข้ามาประคองนางนั่งลงบนเก้าอี้ จากนั้นหวังหมู่ก็ซักถามรายละเอียดกับลั่วเป่า ลั่วเป่าอยู่ด้านข้างบอกเล่าพลางทำท่าประกอบ ส่วนจิวอาหุม้กางนิ้วมือเริ่มนับช่วงวันมีระดูหนักก่อนของผู้จู่

ผู้จู่บางครั้งเพราะงานยุ่ง บางครั้งเพราะเพลอเพล เรื่องเฉพาะตัวแบบนี้ไม่แน่ว่าจะจำได้ทั้งหมด ผิดกับจิวอาหุม้ที่จำได้แจ่มชัด

ในที่สุดผู้จู่ก็ตอบสนองได้ เดิมที่ยังรู้สึกว้าวลั่วเป่าพูดเหลวไหลน่าขันไม่น้อย ทว่าตอนนี้เห็นจิวอาหุม้ดูจริงจังเพียงนี้ ทั้งสีหน้าก็เจือความเคร่งเครียด ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงพาให้ผู้จู่พลันตื่นเต้นตามไปด้วยราวกับลอบมีความคาดหวังบางอย่างผุดขึ้นมา

ผู้จู่กลั้นหายใจรอชั่วครู่ ครั้นเห็นจิวอาหุม้นับวันเสร็จ มือกลับชะงักไปนิดๆ คล้ายไม่ยินยอมจึงก้มหน้าเริ่มกางที่ละนิ้วนับใหม่ ในใจผู้จู่ก็กระจ่างทันที

ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดแน่

รอจนจิวอาหุม้นับเสร็จหยุดมืออีกครั้ง สีหน้าแลดูผิดหวังไม่น้อย ผู้จู่ก็กล่าวยับยั้งการคาดเดาของหวังหมู่กับลั่วเป่า "เรื่องที่ยังไม่มีแม่แต่งายอย่าได้พูดเหลวไหลอีก!"

ลั่วเป่าผงกศีรษะหน้าเฉือน

ผู้จู่ลุกขึ้นกล่าว "พี่หญิงตั้งครรภ์ นี่ต่างหากเรื่องสำคัญที่ควรแก่การเฉลิมฉลอง รีบไปเตรียมสิ่งของเถิด"

หวังหมู่รีบไปหยิบอาหารที่จะนำไป จี้อาหมีเองก็ได้สติแล้ว จึงแสดงท่าทีให้ผู้ติดตามนางมา รอจนเข้ามาในห้อง จี้อาหมีหยิบชุดสำหรับเด็กเล็กหนึ่งชุดกับรองเท้าหัวเสือ* ขนาดจ้าวหนึ่งคู่จากในหีบ ทำท่าเป็นความหมายว่านางเจียดเวลายามว่างทำออกมา เสื้อผ้ารองเท้าชุดนี้เตรียมไว้ให้เยี่ยเซียวสามีภรรยาโดยเฉพาะ ตอนนี้พี่หญิงร่วเวียมีข่าวมงคล ให้ผู้จูงไปได้พอดี

ผู้ติดตาม เห็นว่าในหีบยังมีเสื้อผ้ารองเท้าขนาดจ้าวอีกชุดหนึ่ง รวมถึงหมวกหัวเสือใบน้อยอีกใบ นางอุทาดังเอ๊ะ ฉวยโอกาสหยิบหมวกใบน้อยติดมือออกมา ลูบไล่เสื้อน้อยที่ดูราวกับมีชีวิตบนหมวกใบนั้น ถูกใจจนไม่ยอมปล่อยมือ ปากก็ถามว่า "อาหมี พวกนี้เล่าทำให้ใครกัน" ถามจบเห็นสายตาของจี้อาหมีจรดมาบนท้องน้อยของตน ผู้จูงนั้นก็ถึงเรื่องเข้าใจผิดเมื่อครู่ นางตระหนักได้ทันใด รีบเปลี่ยนเป็นเอ่ยชมว่า จี้อาหมีฝีมือดี พุดพลาถวามวกใบน้อยกลับลงไป จากนั้นหมุนตัวฉวยของกำนัลมุ่งไปยังที่พักของเยี่ยเซียวสามีภรรยา

เยี่ยเซียวมีธุระเพิ่งออกไป ร่วเวียนั่งอยู่ริมหน้าต่าง กำลังก้มหน้าเย็บชุดให้ลูกน้อย ครั้นเห็นผู้จูงมาเยี่ยม พร้อมกับนำของกำนัลอย่างเสื้อผ้าจ้าวรองเท้าจ้าวมาให้ รวมถึงได้ยินอีกฝ่ายกล่าวแสดงความยินดีกับตน นอกจากรอยยิ้มอายแล้ว ก็มีแต่ประกายแห่งความอึดอัดขบขันบ่นลับในใจของร่วเวีย

วันนี้ผู้จูงไม่มีธุระ เห็นเยี่ยเซียวงานยุ่งอยู่ข้างนอกไม่มีเวลาอยู่เป็นเพื่อนภรรยา นางจึงรั้งอยู่ที่นี้กว่าครึ่งวัน ยามเที่ยงนางกินอาหารร่วมกับร่วเวีย รู้ว่าตอนนี้อีกฝ่ายต้องพักผ่อนมากๆ จึงขอตัวจากมา นางออกมา

* เสือ หรือ หู่ (虎) เป็นสัตว์ที่แข็งแรง และยังออกเสียงพ้องกับคำว่าโชค หรือ 福 (福) จึงเชื่อกันว่ารูปเสื้อจะช่วยปัดเป่าโรคร้าย คุ่มครองให้เด็กเติบโตอย่างแข็งแรง

แล้วลั้งเลชั่วครู่ สุดทำยั้งคงม่ใจไม่ไหว ไปพบหมอของจวนผู้บัญชาการ
ด้วยตนเอง โดยอ้างว่าจะสอบถามเรื่องการดูแลครรภ์ของฮุ่ยยิ่นเยี่ยเซี่ยว
นางสั่งให้คนอื่น ๆ คอยอยู่ด้านนอกทั้งหมด ก่อนลอบขอให้หมอ
ตรวจชีพจรนาง

ผลลัพธ์เด่นชัดยิ่ง

ลั้วเปาคิดมากไปจริงๆ

ผุจุกดม่ความม่รู้สึกในใจซึ่งน่าจะถูกเรียกได้ว่าเป็นความผิดหวัง
แล้วกลับไปยังที่พักของตน

พักก่อนนางงานยุ่งมาโดยตลอด ถึงขั้นซักจะเคยชินกับสภาพเยี่ยงนั้น
แล้ว หลายวันนี้พลันมีเวลาว่าง หน้าข้าหลี่เสวียนตุ้ก็ยังไม่กลับมา...จาก
ข่าวล่ำสุดเกี่ยวกับเขาที่นางเพิ่งได้รับเมื่อไม่กี่วันก่อน เขาทำลายที่ตั้ง
กองกำลังของหูลงแล้ว เรื่องกวาดล้างอำนาจที่ตกค้างอยู่ก็ทำไป
พอสมควรแล้วเช่นกัน กระนั้นหากจะกลับมาก็คงไม่เร็วเพียงนี้ อย่างน้อย
น่าจะยังต้องอีกหลายวัน

ขณะนี้พวกจี้วี่อาหมู่แยกย้ายกันไปพักผ่อนแล้ว

ยามบ่ำยอันยาวนานและเงียบสงบในฤดูวสันต์นี้ ถึงกับทำให้
ความรู้สึกวังเวงในใจนางทบทวีเพียงนี้ได้

นางเอนกายลงบนเตียงอันงามหรูเพียงลำพัง ภาพดวงหน้ายิ้มปริ้ม
ของร่วเวี่ยวี่ผุดขึ้นเบื้องหน้าสายตา พาให้นางพลันอยากจะรับรู้ความรู้สึก
นั้นอยู่บ่ำง

การรับรู้ว่ตนเองกำลังจะเป็นมารดาคน...ทำใหคนเรายังเกิดความรู้สึก
อึมสุขและเพียงพอใจเช่นนี้ได้จริงหรือ

ที่แท้นั้นเป็นความรู้สึกแบบใดกันนะ

นางลูปท็องน้อยที่เบนราบของตนโดยจิตใต้สำนึก เหม่อลอยครู่หนึ่ง ก็พลันนึกถึงเรื่องเก่าซึ่งเกิดขึ้นระหว่างทางที่นางกับเขาเพิ่งจะเริ่มมุ่งหน้ามา แดนช็องวี่

คืนนั้นเขาปฏิเสธการแสดงไมตรีของนางอีกครา ทั้งเอ่ยถ้อยคำ เหล่านั้นกับนางว่าเขายังไม่อยากจะมียุตร

เรื่องราวแม้ผ่านพ้นไปแล้วแรก เวลาผ่านสถานการณ์เปลี่ยน และนางเองก็ไม่วู้สึกว่าตนจงใจพยายามจำถ้อยคำที่เขาเคยพูด ทว่าช่วงขณะนี้ ไม่รู้เกิดอันใดขึ้น ถ้อยคำเหล่านั้นจึงพลันกระโดดออกมาจากห้วงความคิด ของนาง ทุกคำทุกประโยคชัดเจนแจ่มแจ้ง ถึงขั้นไม่ลืมกระทั่งน้ำเสียง ของเขาในตอนนั้นที่ฟังคล้ายกระอึกกระอึก คล้ายจะหารื้อกับนางอย่าง นุ่มนวล แต่แท้ที่จริงไม่อนุญาตให้นางได้มีโอกาสโต้แย้งใดๆ เลย...

เหตุผลของเขาฟังแล้วมีอย่างล้นเหลือ ย้ำชัดทุกคำว่าถูกเงื่อนไข แวดล้อมจำกัดผูกมัด

แต่หากพูดกันให้ถึงที่สุด มิใช่เพราะในใจเขาดูแลตนนาง มิใช่เพราะ เขาไม่อยากจะให้กำเนิดบุตรกับนางหรือไร

ผู้จูงบังเกิดความรู้สึกแสบร้อนหัวใจราวถูกแมวข่วนตะกุกอีกครา ตัวตนเปลี่ยนเป็นเชื่องซึมลงทุกที ทว่าก็มีอาจหลับไหล กระสับกระส่าย กลิ้งตัวไปมาบนเตียงหลายตลบก่อนจะนึกถึงชวงช็องขึ้นมา

การแข่งขันจีวีครั้งใหญ่หนนี้จัดขึ้นได้อย่างราบรื่นหนีไม่พ้นแรง สนับสนุนมากมายด้านกำลังทรัพย์จากชวงช็อง เมื่อไม่กี่วันก่อนอีกฝ่ายยัง ให้คนมาทำนัลสุราองุ่นที่เพิ่งบ่มสองถึง บอกว่าเลือกเก็บไว้ให้ลิ้เสียนตู้ เป็นพิเศษ

เดิมผู้จูงตั้งใจจะรอเขากลับมาก่อนค่อยไปเยี่ยมชวงช็องพร้อมกับเขา

ทว่าตอนนี้นางไม่คิดจะรอเขาแล้ว

ไหนๆ นางก็อยู่ว่าง จากที่นี่ถึงเรือนสวนที่ซวงซื่อพำนักร้างกัน เพียงไม่กี่สิบหลี่ ซี่ม้าหนึ่งชั่วยามก็ไปถึง ซวงซื่อน่าจะไม่รังเกียจที่นางไปรบกวน มิสู้ไปพำนักรที่เรือนสวนของอีกฝ่ายก่อนสักหลายวัน

ในที่สุดผู่จูก็รู้สึกมีเรี่ยวแรงฟื้นคืนมาเล็กน้อย จึงคืบคลานขึ้นจากเตียงมาเรียกสาวใช้จัดเก็บข้าวของแทนนาง เปลี่ยนชุดสำหรับขี่ม้าไปข้างนอก สวมหมวกที่มีมันแพรบังโคม ก่อนหน้าจะออกไปนางยังกำชับสาวใช้ว่า...รอจนจี่อ้าหมู่ตื่น ให้บอกอีกฝ่ายว่านางจะไปพำนักรกับซวงซื่อทางนั้นสักหลายวัน จบค่านางสั่งคนไปจูงม้าแดง ตนเองนำผู้ติดตามจำนวนหนึ่งออกจากป้อม ขณะพลิกตัวขึ้นม้ามากำลังจะจากไปแล้วเป่าที่ได้ยินข่าวไล่หลังมาถึงก็หยุดเชือกบังเหียนของนางไว้ไม่ยอมปล่อยให้บอกว่าเขาอยากจะทำตามไปด้วย

ผู่จูนั่งอยู่บนหลังม้า ขบคิดเล็กน้อยก่อนตอบ "หากฉันต้องกลับมาข้างกายก็ต้องมีคนปรนนิบัติ เจ้ารั้งอยู่คอยเขาเถิด"

ดังนั้นราตรีนี้ยามที่หลี่เสวียนตุ๋นร้อนแรมกลับถึงเมืองสกุลซวง ก่อนกำหนดการเดิมหลายวัน ผู้มาต้อนรับเขาจึงมิใช่ภรรยาคนงามตัวน้อยที่มีได้พบหน้ากันเกือบสองเดือนแล้วอย่างที่เขาหวังใจทั้งดวงของเขานึกไว้ หากแต่เป็นเยี้ยวซุนตี่กมีอดีของเขา

เหตุการณ์ในตอนนั้นเป็นเช่นนี้...ยามที่เขามาถึงคือกลางยามซวิ้นนับได้ว่าค่ำมืดพอสมควรแล้ว เยี้ยวซิวพอได้ข่าวก็พาคนรับรุดมาต้อนรับเขาถึงนอกป้อม เห็นว่ามีแต่เขากลับมากับทหารม้าเกราะเบาไม่กี่นาย พวกทหารหวางกับจางจั่วล้วนมิได้ติดตามมาด้วย จึงสอบถามหนึ่งประโยค เขาชี้แจงว่าทหารหวางรั้งอยู่เก็บกวาดงานทางนั้นต่อ

ส่วนจางจัวยังอยู่ระหว่างทาง นำทัพอยู่ด้านหลังของเขา ย่อมต้องเดินทางช้ากว่า อีกสองวันจึงจะมาถึง

เขาพูดหลายประโยคนี้จบก็สาวเท้ามุ่งสู่ด้านในพลางเอ่ยถามถึงเรื่องในจวนผู้บัญชาการทางนี้ระหว่างที่เขาไม่อยู่

เยี่ยเซียพลันมีวาจาให้กล่าวไม่หมดสิ้น เริ่มเล่าเรื่องต่างๆ หลังจากเขาจากไปวันนั้น ตั้งแต่พระชายาลงสนามไปตีจีจิวแทนเขา และดึงดูดความสนใจของผู้คนทั้งสนามเช่นไร ถัดมารับมือกับคนทั้งหมดและค่อยๆ ปล่อยข่าวออกไปตามแผนเช่นไร สุดท้ายเล่ามาถึงวันจบงาน พระชายาพูดคุ้ยยิ้มแย้มพลางเล่นงานเจ้าแคว้นซาเซอ ทั้งยังใช้ศีรษะของเจ้าแคว้นอาฉีหนีสยบคนทั้งสนาม ฆ่าหนึ่งคนให้คนที่เหลือเห็นเป็นเยี่ยงอย่าง จวบจนศีรษะของหนูถูกส่งมาถึง หัวสนามร้อนแรงปานน้ำเดือด คนทั้งหมดแห่กันไปทางแท่นสูงที่พระชายายืนอยู่แล้วแย่งกันค้ำบัลลังก์แสดงความภักดีต่อนาง

ภาพในขณะนั้นเยี่ยเซียมาบอกเล่าในตอนนั้นก็ยังคงรู้สึกว่เลือก่อนระอุขีดแรงไม่น้อย โดยเฉพาะเมื่อเอ่ยถึงพระชายา น้ำเสียงยิ่งเปี่ยมล้นด้วยความเคารพเทิดทูน

หลี่เสวียนตู้ฟังอย่างออกรส ฝึเท้าก้าวเร็วขึ้นโดยไม่รู้เนื้อผู้ตัว ไม่ช้าก็ตัดผ่านเส้นทางวงกตไปถึงหอด้านหลัง แต่กลับไม่พบเห็นเงาร่างงามดังที่วาดหวังไว้ เพียงเห็นลั่วเป้ายืนต้อนรับเขาอยู่ตรงทางเข้า

ฝึเท้าของเขาชะงักไปวูบหนึ่ง หันขวับมามองเยี่ยเซีย

เยี่ยเซียพาเข้าใจความหมายของผู้เป็นนายจึงรีบอธิบาย "เมื่อครู่กระหม่อมก็คิดจะทูลแล้ว จังหะไม่ดีเลยจริงๆ ค่ะนี่พระชายาทรงไม่อยู่ ได้ยินว่าช่วงบ่ายเสด็จไปที่พักของชวงฮูหยิน ยังคงไม่เสด็จกลับพะยะค่ะ"

หลี่เสวียนตุ้มตะลึงงัน ฝึทำหยุดนิ่งโดยสิ้นเชิง "นางมีพูดว่าจะกลับมาเมื่อใดหรือไม่"

เยี่ยเซียวแสดงท่าทีให้ลั่วเป่ามาตอบ

ลั่วเป่าก็ตะลึงงันมาดั่งนี้ ตั้งท่าจะคำนวณหลี่เสวียนตุ้ม หลี่เสวียนตุ้มกลับโบกมือเอ่ยถามทันที "พระชายาพูดว่านางจะกลับมาเมื่อใด"

ลั่วเป่ากล่าว "พระชายามีได้ตรัสบอกกระหม่อม ทว่าฟังความจากทางอาหมู่ ดูเหมือนจะไปพำนักหลายวันพะย่ะค่ะ"

หลี่เสวียนตุ้มมองอีกฝ่ายปราดหนึ่ง "เหตุใดเจ้าไม่ตามไปรับใช้นาง"

"พระชายาตรัสว่าท่านอ่องเสด็จกลับมาต้องมีคนปรนนิบัติ รับสั่งให้กระหม่อมรั้งอยู่พะย่ะค่ะ"

หลี่เสวียนตุ้มไม่พอใจแล้ว "ก่อนหน้านี้ข้าบอกเจ้าไว้อย่างไร พระชายาออกไปข้างนอก เจ้าถึงกับไม่ตามไป? ข้าไม่จำเป็นต้องให้เจ้าปรนนิบัติ!"

ไฉ่ยิ่นฉินอ่องตำหนิ ลั่วเป่าก็ชี้แจงอย่างลนลาน บอกว่าเธออยากจะทำตามไปรับใช้พระชายายิ่งนัก แต่พระชายาไม่พาเขาไป เขาก็จนด้วยหนทางจบคำยังเอ่ยเสริมหน้าม่อย "กระหม่อมทบทวนตนเองไปยกหนึ่งแล้ว คิดไปคิดมา อาจเพราะช่วงกลางวันกระหม่อมพูดจาผิดๆ พระชายาจึงได้ทรงไม่ต้องการให้กระหม่อมรับใช้อีก!"

หลี่เสวียนตุ้มมุ่นคิดนิดๆ "เจ้าพูดอันใดไปเล่า"

"กระหม่อมนี้ว่าพระชายาทรงตั้งครุฑแล้ว..."

หลี่เสวียนตุ้มอึ้งงัน

ลั่วเป่าเล่าเรื่องเข้าใจผิดเมื่อช่วงกลางวันไปหนึ่งรอบ ก่อนพูดลละล้าลัก "ล้วนโทษกระหม่อมที่คิดฟุ้งซ่าน ไฉ่ยิ่นเสียนฉินก็เชื่อไปก่อน แล้วว่าฝนต้องตกแน่ ทำให้พระชายาทรงกระอักกระอ่วน..."

หลี่เสวียนตู้เพิ่งจะรู้ว่าเยี่ยเซียวมีข่าวมงคลเช่นนี้ อาการตอบสนองแรก
คือตกตะลึงพริ้งเพริด

เป็นไปได้อย่างไรกัน

เยี่ยเซียวแต่งงานเพิ่งจะนานเท่าใดเอง?

พี่หญิงชั่วเยี่ยมีความเคลื่อนไหวเร็วปานนี้เชียว?

นี่เยี่ยเซียวกำลังจะเป็นพ่อคนแล้ว?!

หลี่เสวียนตู้หนึ่งค้างไปพักหนึ่งกว่าจะได้สติในที่สุด เขารีบหันไปหา
เยี่ยเซียว ใบหน้าเผยรอยยิ้มอันจริงใจ กล่าวแสดงความยินดีเสียงร่า
ถามอีกฝ่ายว่ารู้ข่าวตั้งแต่เมื่อใด

เยี่ยเซียวกล่าวตอบด้วยท่าทีสุขุมดุจเดิม ทว่าในดวงตาฉายความ
ปลาบปลื้มที่อำพรางไม่มิด "ที่แรกภรรยากระหม่อมง่วงเพลียทั้งวัน
ดูท่าทางไม่ค่อยกระปรี้กระเปร่า กระหม่อมยังนึกว่านางป่วย วันนี้เชิญ
หมอมามาตรวจ ถึงค่อยรู้ว่านางตั้งครรภ์พะยะค่ะ"

หลี่เสวียนตู้กดขมความรู้สึกอิจฉาริษยาที่พลันพุ่งขึ้นจากกันบึ้ง
หัวใจตนโดยไม่รู้ที่มา ปากพูดยั่วว่า "ดี ๆ" เอย่ยแสดงความยินดีอีกสอง
ประโยคแล้วยิ้มบอก "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าก็กลับไปเร็วหน่อยเถิด
อย่ามัวเสียเวลาอยู่ข้าง ๆ ข้าอีกเลย"

เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ "พักก่อนเจ้าเองก็ตรากตรำมามาก
งานในมือถัดจากนี้หากไม่สำคัญ สามารถมอบหมายให้ผู้อื่นได้ ก็มอบหมาย
ออกไปได้อย่างเต็มที่ เจ้าอยู่เป็นเพื่อนภรรยาให้มาก ๆ ไม่ต้องเป็นกังวล"

เยี่ยเซียวเผยสีหน้ายินดี กล่าวขอบคุณผู้เป็นนาย แล้วไม่มัวรั้งอยู่อีก

หลี่เสวียนตู้มองส่งเงาหลังของเยี่ยเซียวที่หมุนตัวจากไปอย่างร่าเริง
พักใหญ่ค่อยได้สติจากข่าวเมื่อครู่โดยสมบูรณ์ ทว่าตัวคนยังคงนั่งสนิท

อยู่กับที่ ชั่วขณะนี้ยังไม่อาจจะย่างเท้าได้

แยกจากนางเกือบสองเดือนแล้ว ด้วยกลัวว่านางจะคะเนิงหาเขาเกินกว่าจะทานทนไหว ด้วยร้อนใจอยากจะให้นางได้เห็นหน้าของเขา ด้วยลอบเฝ้ารออาการยามที่นางจะโผล่เข้าสู่อ้อมอกของเขาอย่างยินดีปรีดา เขาจึงไม่หวั่นต่อความเหนื่อยยาก เริงรุดกลับมาลวงหน้าจากกำหนดเดิมเสียหลายวัน ไม่นึกสักนิดว่าคนได้จากจร เรือนที่ปักได้ว่างโหวง

นางได้ทอดทิ้งเขาไปหาชวงซือทางนั้นแล้ว

เขาแทบจะทนรอวันพรุ่งนี้ไม่ไหว

ขึ้นให้เขา รอวันพรุ่งนี้แล้วค่อยไป เขาจะข้ามผ่านราตรีนี้ไปได้
อย่างไรกันเล่า

เขาอยากจะพบหน้านางทันที... ประเดี๋ยวนี้เลย

หากไม่ได้จริงๆ คืนนี้ให้เขาเพียงทำหน้าหงายสักหน่อย รั้งอยู่ทางนั้น
กับนางก็หาเป็นไรไม่

เพียงแต่เรื่องนี้มีปัญหาอยู่ข้อหนึ่ง

นางเพิ่งจะไปทางนั้นวันนี้เอง อีกทั้งตอนนี้ก็ค่ำมืดแล้ว ขึ้นเขาไปรับ
คนถึงที่ในคืนนี้เลย การกระทำเช่นนี้ย่อมเสียมารยาทต่อชวงซืออยู่บ้าง
ไป...หรือว่าไม่ไป...

เขาเหลือบมองลัวเปาที่ขดตัวไม่ส่งเสียงอยู่อีกด้าน "จะไปปรับพระชายา
ดีหรือไม่"

ลัวเปาตอบทันที "ในเมื่อท่านอ่องตรัสถามแล้ว กระทบมือก็ขอ
บังอาจทูลว่า...ต้องไปสิพะย่ะค่ะ! ท่านอ่องทรงไม่รู้ ก่อนหน้านี้นี้พระชายา
หักโหมสุดแรงใจแรงกาย พักผ่อนไม่ดี สุขภาพอ่อนแอเป็นทุนเดิม วันนั้น
ยังถูกศิระสะสองใบเขย่าขวัญ ได้รับความตื่นตระหนกมิใช่เบา เกรงว่า

จนบัดนี้ก็ยังคงไม่ค่อยสบายอยู่ ท่านฮ่องทรงรักใคร่ห่วงใยพระชายา
จึงได้ไม่หวั่นต่อความเหนื่อยยากกลับมาถึงก็รู้ดีไปหานางทันทีในคืนนี้
เลย ชวงฮุยยังมีหรือจะตำหนิว่าท่านฮ่องเสียมารยาทได้"

หลี่เสวียนตื้นผงกศีรษะนิดๆ "เจ้าพูดได้ถูกต้องอย่างยิ่ง"

จบคำเขาก็ห่มตัวเดินก้าวยาวสู่เบื้องนอกขึ้นม้าตรงออกจากเมืองไป
อาศัยแสงจันทร์สทาวเหนือศีรษะ เร่งม้าพาหนะห้อไปยังทิศทางของ
เรือนสวนแห่งนั้น

菩珠 5

Pu Zhu 5

ไข่มุกงามเหนือราชัน 5

เผิงไหลเค่อ เขียน

ถึงเจี๋ยน แปล

จำนวน 376 หน้า

ราคา 459 บาท

Published originally under the title of 《菩珠》(Pu Zhu) Vol.05

Author © 蓬莱客 (Peng Lai Ke)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3155-1

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ในยามนี้หัวใจของพู่กับหส์สวียนคู่รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน
ทั้งสองร่วมแรงร่วมใจ คนหนึ่งออกกรบอย่างดุเดือดหาทาน
อีกหนึ่งเป็นเสนาธิการ จัดการงานในที่ทำการ
กว่าพู่กลับพบบ้านหาใหม่
นางที่เวลาส่วนมากมักประจำอยู่ในเมืองเริ่มคิดถึงวันเวลาที่มีลูกน้อย
แต่จะให้นางอ่อยปากกับเขาก่อนก็ดูแปลกพิกล
อีกทั้งในเวลาที่ยังเกิดเรื่องกับหส์สวียนพางญาติพี่น้องของหส์สวียนคู่เข้า
เขาต้องเร่งออกไปช่วยญาติพี่น้องที่ถูกคนจับตัวไปกลับมา
ไม่เพียงแค่นั้น ยังเกิดข่าวลือกระจายออกไปว่าเขาจะรับญาติพี่น้องมาเป็นอนุ
พู่ที่แม่ใจไม่ยอมรับ แต่นางก็ไม่แสดงท่าทีคัดค้านอะไร
แทนจะเปิดประตูต้อนรับ รอแค่หส์สวียนคู่ออกปาก นางก็จะมีน้องหญิงเพิ่มหนึ่งคนพอดี

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก
ISBN 978-616-06-3155-1

ราคา 459 บาท